

TROEPENINSPECTIE.
H. M. de Koningin inspecteert de troepen te Numansdorp. *(foto „Strauss")*

KEGELEN.
Op het concours, uitgeschreven door den Nijmeegschen kegelbond is het de kegelclub „De Kampioen" gelukt voor de derde maal den Beker te winnen, zoodat dit kegelpronkstuk thans voorgoed 't eigendom van „De Kampioen" is.

dorp. Het was een rit van een tiental kilometers en toen ze aan het dorp kwam, was het reeds middag. Ze kende het plaatsje heel goed, was er meermalen met haar groom heengereden. Het had een schoone omgeving, en werd daarom druk door schilders bezocht.

Zij herinnerde zich dat alles, terwijl ze het naderde en keek onderzoekend de weiden langs met het bosch op den achtergrond. Haar hart begon luider te kloppen. Het was toch eigenlijk een gewaagd ding, en toen ze eindelijk een artist ontmoette, die ijverig werkte, bleef ze eenige minuten besluiteloos zitten.

Eindelijk steeg ze af en wandelde naar hem toe. Haar gelaat was doodsbleek en haar hart klopte wild in haar borst en toch kon ze hebben gelachen om het grappige van het geval, dat toch geen grap was.

De schilder keek op, nam zijn pet af en ging toen weer ijverig aan het werk. Hij leek arm en haveloos, een tweederangs artist, die hard werken moest voor zijn schamel onderhoud en nimmer vooruit zou komen.

Ze kuchte.

„Mijnheer," zei ze, „ik moet u spreken. Ik . . . ik . . . o, ik ben in groote moeilijkheid en heb uw hulp noodig."

Hij was dadelijk opgerezen.

„Tot uw dienst," zei hij.

„U weet niet wat het is!" riep ze uit. „U weet niet wat ik van u verlang! Ik... ik". Ze brak plotseling in een zenuwachtigen lach uit. „Ik wensch dat u mij trouwt!"

Hij staarde haar ten hoogste verbaasd aan en zag hoe een diep schaamrood haar lief gelaat overtoog.

„O, ik weet dat het krankzinnig lijkt, maar ik kan 't niet helpen. 't Is de eenige weg. Het zal mijn leven verwoesten als u weigert. Ik zal u eeuwig dankbaar zijn."

Ze legde hem uit op ademloozen toon, waarom zij tot hem gekomen was met dit zonderlinge voorstel. Haar gelaat trilde van afkeer, toen zij van Jasper Dee sprak. De schilder zag dit en dat maakte dat hij later besloot te doen, zooals hij deed.

„Dat is de reden," eindigde zij. „Ik kan hem niet trouwen. Het zou mijn hart breken. En als u mij trouwen wilt en . . . en . . . belooven mij nimmermeer te ontmoeten, dan . . . dan zal ik u tienduizend gulden geven."

De schilder staarde haar in de grootste verbazing aan. Zijn gelaat was plotseling zeer bleek geworden. Hij keek naar zijn schilderstuk op den kreupelen ezel, hij keek en dacht en eindigde met toe te stemmen. Tienduizend gulden! Het was meer dan hij noodig had. Hij had slechts een klein kapitaal noodig om te kunnen leven, tot hij beroemd was en dan . . . .

Hij wendde zich weer tot haar. Ze zag er bijzonder lief uit met den diepen blos op haar wangen en de schitterende oogen, en hij werd met medelijden voor haar bevangen. Was het nobel tegenover haar? Hij aarzelde! Maar toen dacht hij aan haar afschuw voor Jasper en aan zijn eigen vooruitzichten.

VOOR HET STEUNCOMITÉ.
De bekende Belgische beeldhouwer W. Schouteten heeft te 's-Gravenhage een tentoonstelling geopend, waarvan 20 pCt. van de opbrengst ten bate van het Steuncomité komt.

„Ik zal het doen als u volkomen zeker is van u zelf," begon hij langzaam. „U heeft mij alleen noodig voor een ceremonie, natuurlijk. Ik zal u onmiddellijk daarna verlaten. Maar u moet toch de zekerheid hebben, dat ik niet reeds getrouwd ben!"

Zij keek hem aan.

„Als u mij zegt van niet, geloof ik het," was haar antwoord.

Hij bloosde en zijn lippen beefden.

„Het is niet eerlijk, niet nobel," zei hij, „maar . . . maar het geld verleidt mij. Met het geld kan ik een studiereis gaan doen, ik kan afwachten, het beteekent roem voor mij. Als u vastbesloten is, stem ik toe."

Zij was vastbesloten; toch stond hij erop een maand te wachten, om haar tijd tot beraad te geven, doch na verloop van die maand was ze nog even besloten. Zij trouwden dus op een morgen in alle stilte en na afloop der plechtigheid gingen ze elk huns weegs en van dien dag tot op dit oogenblik na vijf jaar had ze niets meer van hem gehoord.

En nu onherroepelijk verbonden aan een man, dien ze slechts twee- à driemalen had gezien, begon die band haar loodzwaar te drukken en voelde zij zichzelve als een slavin. Zij zou nu nimmer kunnen trouwen, hoezeer ze het ooit zou willen. En hoe kon zij eerlijke menschen ontmoeten en zich laten noemen bij een naam die een leugen was? Mevrouw Cassilas! En haar echtgenoot, waar was die? Iedereen vroeg het haar natuurlijk en stuitte het haar hoe langer hoe meer tegen de borst te liegen, dat hij aan het schilderen was buitenslands. Ze was beu van alles en nu, plotseling, scheen het haar toe, dat hij een lafaard geweest was, een verachtelijke lafaard, om misbruik te maken van den gemoedstoestand van een jong onnadenkend meisje.

Ze lichte het hoofd op en zag haar oude vriendin aan.

„Hij was wreed, mij zoo aan mijn woord te houden!" weende zij.

* * *

Dienzelfden avond was er in het landelijk pension de drukte van een nieuwen gast. Deuren werden open- en dichtgeslagen, een portemanteau stond er in de hal en de reuk van een sigaar drong tot Enids zitkamer door.

Ze trok haar neus op.

„We zullen moeten vertrekken," zei ze, „ik wil alleen zijn. Ik haat menschen!"

Mevrouw Maxwel ondervroeg de hospita wie de nieuw aangekomene was en voelde zich onaangenaam getroffen, toen ze hoorde dat het een schilder was uit Londen, Villiers genaamd.

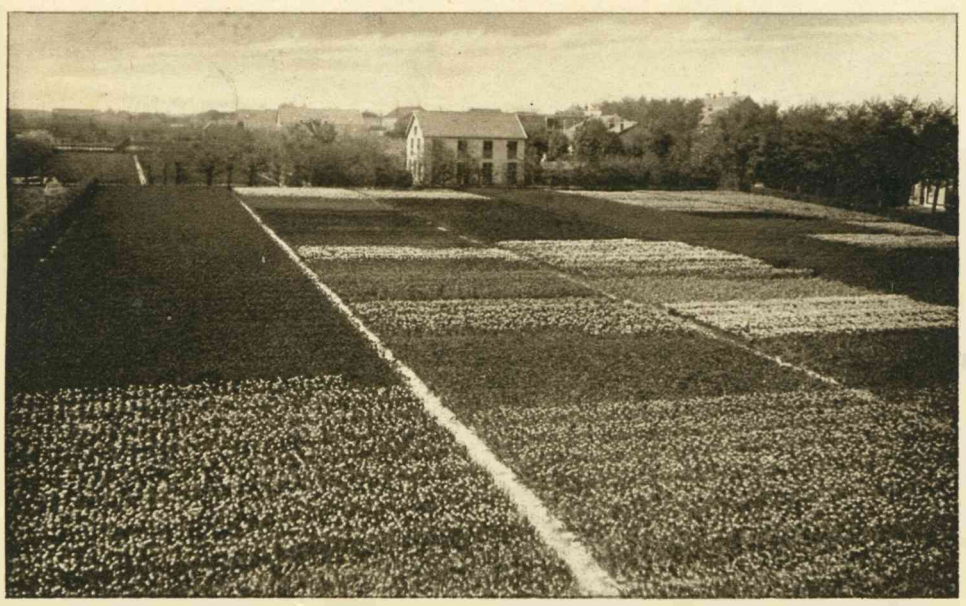
Wie kon weten wat hij te zeggen zou hebben van Cassilas? Hij zou hem zeker wel kennen. Ze werd onrustig en angstig en beschouwde Enid met bezorgden blik. 't Was echt onaangenaam. Wat moesten ze doen? Hier blijven, kennis met hem maken en hem vragen of hij iets wist betreffende Cassilas? Of was het beter heen te gaan?

Enid besloot te blijven.

„Misschien als . . . . als hij dood is, kan deze man het ons zeggen."

De eerste dagen wachtten de beide vrouwen tevergeefs op eenig teeken van den vreemdeling; hij ging des morgens reeds heel vroeg uit voor zijn studies en kwam eerst laat thuis. Doch eindelijk zagen ze hem op een dag thuis komen.

Het was een flinke man met donker haar en baard en een blauwen bril op.

Boden wij onzen waarden lezers in 1914 een gezicht op het Hyacintenveld van de firma Joh. Guldemond & Zoon te Hillegom aan, thans geven wij van 't zelfde plekje grond een schoon-zicht op een veld Darwin-tulpen. Schooner plekje als dit veld zal wel moeilijk aan te wijzen zijn in de bloembollenstreek. Darwin-tulpen onderscheiden zich van andere tulpen, zoowel van de vroegbloeiende als van de late tulpen, van de Breeders, van de Rembrandt-tulpen en alle andere species, door de kleur allereerst, wijl ze steeds éénkleurig zijn, voorzoover althans b.v. rose in wit vervloeit. — Zij zijn over 't algemeen zeer forsch van bouw, dragen hare bloemen, die veelal bokaalvormig zijn, op loodrechten stengel, die somtijds een hoogte van 80 c.m. bereikt, terwijl de bloembladen een wasachtig matten glans vertoonen en daardoor 't oog aangenaam aandoen. — Al zijn gele en zuiverwitte weinig of niet vertegenwoordigd, toch vindt men er een ongelooflijke massa kleurschakeeringen in. Zoo heeft men honderden

soorten liggen tusschen 't diepste rood en 't schoonste karmijn, van het helderste lila tot het donkerste purper. Zwart zou men er enkele kunnen noemen, tooverden de helle zonnestralen nog niet een tikje violet voor den dag. Onder deze kleur is La tulipe noire nog wel degeen die 't meest 't zwarte nadert, al geven namen als Niger en Zulu reeds aan, dat ook deze mede dingen; de Zulu is dan ook werkelijk blauw-wit. De plant van La tulipe noire is zeer stevig, massief zou men geneigd zijn te zeggen, de bloemstengel die bij groote bollen bijna een middellijn van 1 c.m. heeft, draagt trotsch zijn groote bloem, wier bloembladen drie aan drie resp. rechtop en beschermend, half cirkelvormig omgebogen liggen bij zonnige dagen. Onmiddellijk naast deze, staat zeker de eveneens donkere „Faust", die zelfs in hoogte van den stengel en grootte der bloem de eerste overtreft. Majestueus verheft ze zich en wiegt ze zich bij elk windje. Van breken door wind, hij mag nog zoo hevig zijn, is bij Darwintulpen geen sprake.